



Arrest

nr. 343 483 van 25 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TRICHA
Rue Lucien Defays 24 - 26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. TRICHA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 7 december 2023 en verzoekt de volgende dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 28 juni 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 320 742 van 27 januari 2025.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, verzoekt verzoekster op 5 februari 2025 een tweede keer om internationale bescherming. Op 29 april 2025 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend ter kennis van verzoekster wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Moldavische nationaliteit en bent u Roma. U werd geboren in Soroca en bent orthodox Christen. U bent weduwe sinds 1997 en hebt twee zonen en één dochter.

Sinds 2016 hebt u een relatie met R. S. (nr. DVZ x.xxx.xxx; CGVS xxxxxxx). S. was nog getrouwd en dit leidde tot een conflict. Het conflict met de familie van S. was de aanleiding voor uw vertrek uit Moldavië op 7 december 2023. Daarnaast had u ook socio-economische en medische problemen.

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 8 december 2023. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op 28 juni 2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr.320742 van 27 januari 2025.

Uw partner R. S. diende op 30 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in België. Op 24 juni 2024 ontving S. een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de Dublinregelgeving. Hij keerde kort daarna terug naar Moldavië. Op 4 december 2024 diende S. een tweede verzoek om internationale bescherming in België, dat op 20 februari 2025 ontvankelijk verklaard werd.

Op 5 februari 2025 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Tot staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In augustus 2024 stierf M. S., de eerste vrouw van S. Haar kinderen geven u de schuld voor haar dood en willen u vermoorden.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U geeft aan gezondheidsproblemen te hebben en veel stress (NPO, p. 3). U had ook bij het onthaal aangegeven zich niet goed te voelen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u echter dat u alles had kunnen zeggen en het interview gelukt was (NPO, p. 4). U haalt aldus geen elementen aan die zouden wijzen op een onvermogen om aan onderhavige procedure deel te nemen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot kennelijk ongegrond verzoek omdat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst en daarenboven de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vermeende conflict met de kinderen van R. S., dat begon nadat u een relatie begon met hun vader, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U voert aan dat sinds uw vorig verzoek de eerste vrouw van S., uw nicht M. S., gestorven is. Haar kinderen geven u de schuld en zouden gezworen hebben u te vermoorden (NPO, p.2).

Ook in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van uw man R. S. werden geen elementen aangebracht die een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. S. verklaart dat hij in Moldavië na de begrafenis van zijn eerste vrouw gevochten heeft met zijn zonen. Er werden geen wapens gebruikt en niemand raakte gewond. Na het gevecht gingen de zonen terug naar hun woonplaats in Rusland (NPO S., p.6-7). Dit is niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. Bovendien moet vastgesteld worden dat S. terugkeerde naar Moldavië om de begrafenis van zijn eerste vrouw te organiseren (NPO S., p. 4), hij daar nog drie maanden samen met zijn dochter in zijn eigen huis leefde (NPO S., p.5) en dat S. verklaart dat het voor hem geen probleem was om in Moldavië te blijven (NPO S., p.7). Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat jullie een terugkeer naar Moldavië allebei niet zouden overleven (NPO, p.2). De verklaringen van S. kunnen de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook niet herstellen.

Wat betreft de door u aangehaalde gezondheidsproblemen (NPO, p.3,4), dient erop gewezen te worden dat in uw eerste verzoek reeds vastgesteld werd dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van deze medische problemen op zich dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/2, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van “de principes van redelijkheid en goed bestuur”.

Verzoekster werkt dit middel uit als volgt:

“OVERWEGENDE dat artikel 57/6, § 3, 5° bepaalt dat het Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient waarvoor geen nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 opduikt of door de verzoeker wordt aangevoerd.

Dat het CGVS bijgevolg verplicht is om in elk afzonderlijk geval te onderzoeken of de elementen die de verzoeker aanvoert, kunnen worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, dan wel onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

OVERWEGENDE dat verzoeker vanuit het oogpunt van het Verdrag van Genève heeft verklaard dat hij een terugkeer naar MOLDAVIA vreesde.

Verzoekster verklaarde dat zij MOLDAVA had verlaten omdat zij het slachtoffer was van pesterijen, bedreigingen van haar leven en het feit dat zij niet door de Moldavische autoriteiten kon worden beschermd vanwege haar etniciteit, na gebeurtenissen die voortvloeiden uit haar verbintenis met haar partner, die om dezelfde redenen ook asielzoeker was.

Dat de dood van de ex-vrouw van verzoeksters partner het gevaar voor haar des te groter maakte, daar haar kinderen verzoekster verantwoordelijk hielden voor het bespoedigen van haar dood.

Dat geeft een heel nieuw perspectief aan de zaak, die door het CGVS onderzocht moet worden.

Er moet ook aan worden herinnerd dat, volgens de jurisprudentie van Uw Raad : [...] (cursivering toegevoegd; hvj EG, 22-06-2021, nr. 257.006, punt 5.12)

Dat uit alle door hem en in deze hogere voorziening aangevoerde elementen blijkt dat aan de voorwaarden is voldaan om in BELGIË internationale bescherming te kunnen krijgen, hetzij in de vorm van de vluchtelingenstatus, hetzij in de vorm van subsidiaire bescherming.

Dat het derhalve in casu passend is verzoeker in de gelegenheid te stellen zich te verdedigen en zijn argumenten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te voeren.

Bovendien wordt niet beoordeeld of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Of, overeenkomstig artikel 48/4, §1 van de wet van 15.12.1980: [...].

DAT, in overeenstemming met §2 van dit artikel, het volgende wordt beschouwd als ernstige schade: [...].

Dat, zoals vermeld in het deel over artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, aan de verzoeker ten minste het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

Verzoeker loopt geen reëel risico op vervolging door de Moldavische autoriteiten, gevangenisstraf of de doodstraf.

Het lijkt ook geen risico te lopen om blootgesteld te worden aan willekeurig geweld, tenzij het conflict dat zich momenteel in OEKRAÏNE afspeelt zich uitbreidt naar het naburige MOLDAVIË, zoals sinds het begin van het conflict gevreesd wordt.

Het risico dat de verzoeker zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen moet echter worden vastgesteld.

Dit is nog belangrijker dan het feit dat u, als u naar Moldavië gaat, in een situatie van grote ontberingen terecht zult komen, wat betekent dat u in de eerste plaats veel moeite moet doen om uw eigen gezondheid te beschermen, en in de tweede plaats om in uw basisbehoeften te voorzien, zoals voedsel, hygiëne en medische zorg.

OVERWEGENDE dat dit een criterium is dat beschermd wordt door artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980.

Dat de situatie van verzoekster, geconfronteerd met ernstige moeilijkheden en bewezen discriminatie in geval van terugkeer naar MOLDAVIA, met voorzichtigheid moet worden beoordeeld.

OVERWEGENDE dat er ook aan herinnerd moet worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het als vaststaand beschouwt dat staten een positieve verplichting hebben om de daadwerkelijke eerbiediging van de fysieke en morele integriteit van personen op hun grondgebied te waarborgen (zie C. Eur DH, *Miličević tegen Montenegro*, 06.11.2018, nr. 27821/16, § 54; *Odièvre tegen Frankrijk*, 13.02.2003, nr. 42326/98, § 42; *Glass tegen het Verenigd Koninkrijk*, 09.03.2004, nr. 61827/00, §§).

Verzoekers die terugkeren naar Moldavië zouden dit grondrecht in gevaar brengen.

Verzoekster kon dus worden geacht zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden die zouden kunnen leiden tot de vaststelling van een schending van artikel 8, lid 1, in zijn materiële aspect, aangezien zij geen toegang zouden hebben tot de zorg die zij absoluut nodig had (of deze slechts met grote moeite zou kunnen verkrijgen).

Het arrest *Mehmet Ulusoy e.a./Turkije* moet in dit verband in het bijzonder worden aangehaald, aangezien kan worden vastgesteld dat het Moldavische gezondheidszorgstelsel disfunctioneel is, waardoor het door artikel 2 van het EVRM gewaarborgde recht in gevaar kan komen wanneer mensen een behandeling proberen te zoeken (C. Eur DH, *Mehmet Ulutsoy e.a./Turkije*, 25.06.2019, nr. 54969/09, §§83-84).

OVERWEGENDE dat Staten de plicht hebben om de lichamelijke en geestelijke integriteit van personen op hun grondgebied te beschermen, moet ook worden opgemerkt dat : [...] (zie bijvoorbeeld *Calvelli en Ciglio tegen Italië [GC]*, nr. 32967/96, § 48, EHRM 2002). - (EHRM DH, *Ibrahim Keskin tegen Turkije*, 27.03.2018, nr. 10491/12, §62).

Gezien de problemen die samenhangen met de discriminatie van de Roma en de aanzienlijke persoonlijke problemen die verzoekster noemt, zou uw Raad dan ook tot de conclusie kunnen komen dat het leven van verzoekster ernstig gevaar zou kunnen lopen als zij naar Moldavië zou terugkeren, en tot de conclusie kunnen komen dat zij vermoord zou kunnen worden en/of plotseling zou kunnen overlijden, zoals ook het geval was bij de vader en moeder van verzoekster.

De jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, volgens welke zelfs als het recht op leven niet op het spel zaan, de beginselen van het Hof met betrekking tot openbare en particuliere ziekenhuizen toch van toepassing zouden zijn in het geval van een "eenvoudige" bedreiging van de lichamelijke integriteit (DH van het Europees Hof, *Ibrahim Keskin tegen Turkije*, hierboven geciteerd, §61).

OVERWEGENDE bovendien dat de aanvrager heeft verklaard dat hij aanzienlijke economische moeilijkheden ondervindt in MOLDAVIA.

Dit zal resulteren in aanzienlijke boetes.

OVERWEGENDE dat dit moet worden geanalyseerd in het licht van de algemene economische situatie in MOLDAVIË, die wordt gekenmerkt door een hoge inflatie en door het feit dat het vast lijkt te staan dat MOLDAVIË een van de armste landen in Europa is, zo niet het armste.

Bijgevolg moet, gelet op de algemene sociaaleconomische situatie in MOLDAVIË en de discriminatie van Roma in het land, worden geconcludeerd dat een terugkeer naar MOLDAVIË verzoekster in een uiterst precaire situatie zou brengen, waarin zij niet zou kunnen beschikken over een aantal van de meest elementaire behoeften, met name gelet op haar gevorderde leeftijd.

Verzoekster begrijpt dan ook niet waarom haar situatie haar niet toestaat subsidiaire bescherming te genieten.

OVERWEGENDE evenwel dat volgens vaste rechtspraak de formele motiveringsplicht van het bestuursorgaan het adressaat van het besluit in staat moet stellen de gronden te kennen waarop het is gebaseerd, door de motivatie van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig weer te geven, zodat de belanghebbende het besluit zo nodig in het kader van een beroepsprocedure kan aanvechten en de bevoegde rechterlijke instantie haar controle ter zake kan uitoefenen.

OVERWEGENDE dat de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de administratieve beslissingen die zij voornemens is te nemen, zorgvuldig voorbereid en de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van het dossier uit te voeren. De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat : [...] (CE, 30.01.2003, uitspraak nr. 115.290).

DAT door de verzoeker niet het voordeel van de twijfel te geven, de verzoeker de redenering van de tegenpartij niet volledig kan begrijpen.

Tot slot moet worden opgemerkt dat artikel 3 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de feitelijke en juridische omstandigheden die tot het nemen van de beslissing hebben geleid, in de genomen beslissing moeten worden gespecificeerd.

Dat in casu de motivering van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet volstaat om te oordelen dat de motiveringsplicht voldoende is nagekomen.

Deze verwijzingen zijn slechts algemeen en er wordt in de beslissing naar geen enkele rechtsbron verwezen (hoe zit het met het EVRM? Hoe zit het met de Belgische en/of internationale doctrine? Hoe zit het met de Belgische en/of internationale doctrine? Wat met de Belgische en/of internationale rechtspraak?)

Er moet worden opgemerkt dat de wettelijke vereisten voor het belang van het publiek op hetzelfde niveau zullen worden vastgesteld als de wettelijke vereisten.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de motivering van de tegenpartij ontoereikend is en dat de genomen beslissing onvoldoende gemotiveerd is in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 15.12.1980, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur en administratie.

Overwegende dat in het onderhavige geval de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard en moet worden terugverwezen naar het CGVS zodat dit alle verdere onderzoeken kan uitvoeren die uw Raad nodig acht.

Dat het derhalve in casu passend is verzoekster in de gelegenheid te stellen zich te verdedigen en haar argumenten voor de Conseil du Contentieux des Étrangers aan te voeren.

OVERWEGENDE dat, gelet op al deze elementen, verzoeker ook in MOLDAVIA geconfronteerd wordt met uiterst precare levensomstandigheden die zijn recht op een menswaardig bestaan in de zin van het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie op gevaarlijke wijze in gevaar brengen.”

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Bij beschikking van 24 september 2025 op grond van artikel 39/62 van Vreemdelingenwet verzocht de Raad beide partijen actuele landeninformatie voor te leggen aangaande de algemene situatie in Moldavië.

De verwerende partij maakt op 24 september 2025, volgend op de voormelde beschikking, de COI Focus “Moldavië – algemene situatie” van 6 januari 2025 over, middels vermelding van de weblink.

Verzoekster maakt geen bijkomende informatie over aan de Raad.

2.2.3. Verzoekster legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer inzake het feit dat Moldavië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst, met verwijzing naar algemene informatie.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In deze verduidelijkt de Raad dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 57/6, § 3, 5°, *juncto* artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, en geenszins op artikel 57/6/1, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Aldus stelt de vraag, ten gevolge van het feit dat Moldavië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen, zoals voorzien in het koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 15 december 2025), naar de bevoegdheid van de Raad om in het kader van onderhavig beroep de rechtsgrond op basis waarvan haar huidig verzoek beoordeeld wordt te herkwalficeren zich *in casu* niet. In het licht van het voorgaande verduidelijkt de Raad verder dat verzoeksters zaak ter terechtzitting werd opgeroepen samen met de zaak van haar partner R S., bij de Raad gekend onder rolnummer RvV 339 045, ten aanzien van wie een beslissing tot kennelijke ongegrondheid van het verzoek genomen werd en voor wie deze vraag zich wel stelt, en dat de vraag van de voorzitter naar het standpunt van de voor hen aanwezige advocaat hierover enkel betrekking had op zijn zaak en niet op die van haar. In zoverre het betoog van hun advocaat, waarbij zij bewaar maakte tegen deze herkwalficatie, alsook de aanvullende nota die zij ter staving hiervan neerlegde, ook betrekking zou hebben gehad op de zaak van verzoekster, kan de Raad dan ook besluiten dat dit – gelet op het voorgaande – niet dienstig is.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Tevens beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 57/6 en 57/7 van de Vreemdelingenwet – dewelke ingaan op de algemene bevoegdheid van de commissaris-generaal, verzoeken die door deze laatste bij voorrang moeten worden behandeld en door hem niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard, en op bepaalde types informatie waarmee de commissaris-generaal rekening kan houden bij de beoordeling van een verzoek – zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen *in casu* zouden zijn geschonden. Ook de schending van deze artikelen wordt niet dienstig aangevoerd. Hetzelfde kan overigens gesteld worden voor de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat eveneens verduidelijking biedt over bepaalde soorten informatie waarop de commissaris-generaal zich kan beroepen.

Aangaande verzoeksters verwijzing naar de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU, merkt de Raad op dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan dan ook de schending van de artikelen, 4, 13 en 15 van de voormelde richtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Tot slot, daar waar verzoekster de schending opwerpt van “*de principes van goed bestuur*”, wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*de principes van goed bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekster geeft geenszins aan op welk beginsel zij doelt waar zij zich, benevens het redelijkheidsbeginsel, beroept op “*de principes van goed bestuur*”. Ook preciseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.3. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten

waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U geeft aan gezondheidsproblemen te hebben en veel stress (NPO, p. 3). U had ook bij het onthaal aangegeven zich niet goed te voelen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u echter dat u alles had kunnen zeggen en het interview gelukt was (NPO, p. 4). U haalt aldus geen elementen aan die zouden wijzen op een onvermogen om aan onderhavige procedure deel te nemen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 april 2025, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij haar huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.7. Verzoekster verwijst in het kader van haar huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming naar haar problemen met de kinderen van haar partner R. S. die tegen hun relatie zijn omdat zij de nicht is van hun moeder. Zij voegt in dit verband toe dat haar nicht, de eerste vrouw van haar partner, in augustus 2024 stierf en dat haar kinderen haar de schuld geven voor haar dood en haar willen vermoorden (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 17 en notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Daarnaast haalt zij ook gezondheidsproblemen aan in haar hoofde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuw element, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat verzoekster noch tijdens de administratieve procedure, noch tijdens de onderhavige beroepsprocedure enig stuk ter staving van haar huidig beschermingsverzoek voorlegt, behoudens de algemene informatie in haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota.

2.3.8. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.9. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekster zich in het kader van haar huidige beschermingsverzoek beroept op elementen die zij reeds aanhaalde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, zijnde haar problemen met de kinderen van haar partner die tegen hun relatie zijn omdat zij de nicht is van hun moeder.

In deze wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op 28 juni 2024 besloot tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming en haar internationale bescherming weigerde. Dit onder meer omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van deze problemen en zij niet aannemelijk maakte dat zij in dit verband, ondanks haar Roma-origine, geen beroep kan doen op de in Moldavië voorziene bescherming. De Raad heeft bij arrest nr. 320 742 van 27 januari 2025 deze beoordeling bevestigd. Verzoekster diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal met recht het volgende inzake de door verzoekster in het kader van haar huidige beschermingsverzoek in dit verband afgelegde verklaringen:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vermeende conflict met de kinderen van R. S., dat begon nadat u een relatie begon met hun vader, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U voert aan dat sinds uw vorig verzoek de eerste vrouw van S., uw nicht M. S., gestorven is. Haar kinderen geven u de schuld en zouden gezworen hebben u te vermoorden (NPO, p.2).

Ook in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van uw man R. S. werden geen elementen aangebracht die een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. S. verklaart dat hij in Moldavië na de begrafenis van zijn eerste vrouw gevochten heeft met zijn zonen. Er werden geen wapens gebruikt en niemand raakte gewond. Na het gevecht gingen de zonen terug naar hun woonplaats in Rusland (NPO S., p.6-7). Dit is niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. Bovendien moet vastgesteld worden dat S. terugkeerde naar Moldavië om de begrafenis van zijn eerste vrouw te organiseren (NPO S., p. 4), hij daar nog drie maanden samen met zijn dochter in zijn eigen huis leefde (NPO S., p.5) en dat S. verklaart dat het voor hem geen probleem was om in Moldavië te blijven (NPO S., p.7). Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat jullie een terugkeer naar Moldavië allebei niet zouden overleven (NPO, p.2). De verklaringen van S. kunnen de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook niet herstellen."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich voornamelijk tot het volharden in deze problemen en het feit dat de dood van haar nicht, de eerste vrouw van haar partner, de situatie erger maakt omdat zijn kinderen haar hiervoor verantwoordelijk stellen, hetgeen niet wegneemt dat deze problemen niet geloofwaardig zijn en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep kan doen op de in Moldavië beschikbare beschermingsmechanismen.

Waar zij verder in het verzoekschrift zou betogen dat zij omwille van haar Roma-etnie niet op bescherming kan rekenen, merkt de Raad op dat deze bewering reeds werd weerlegd in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, zij in haar verzoekschrift enkel blote beweringen uit inzake de algemene situatie van Roma in haar land van herkomst en de informatie in haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota geen afbreuk doet aan hetgeen geoordeeld werd in het kader van haar eerste beschermingsverzoek.

2.3.10. Verder, wat betreft de door verzoekster in het kader van de administratieve fase van haar huidig beschermingsverzoek aangehaalde medische problemen, merkt de Raad op dat, los van het feit of deze dezelfde medische problemen betreffen die zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds aanhaalde, deze niet gezien kunnen worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, omwille van de volgende pertinente en in het verzoekschrift niet betwiste overweging van de bestreden beslissing:

“[...] dient erop gewezen te worden dat in uw eerste verzoek reeds vastgesteld werd dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van deze medische problemen op zich dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

2.3.11. Vervolgens wijst verzoekster in het verzoekschrift op haar socio-economische problemen in haar land van herkomst en op het feit dat zij aldaar gediscrimineerd zou worden omwille van haar Roma-etnie.

In deze wijst de Raad erop dat verzoekster deze elementen eveneens aanhaalde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, dat – zo weze herhaald – op 28 juni 2024 werd afgesloten met een beslissing tot kennelijke ongegrondheid van haar verzoek. Wat betreft haar vermeende socio-economische problemen in Moldavië en haar problemen van discriminatie aldaar omwille van haar Roma-etnie, werd geoordeeld dat hieruit geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid. De Raad heeft bij arrest nr. 320 742 van 27 januari 2025 deze beoordeling bevestigd.

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig beschermingsverzoek geen nieuwe elementen bij die afbreuk doen aan deze beoordeling. Het louter volharden in deze problemen is niet van aard afbreuk te doen aan de beoordeling dat deze problemen geen aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. Verder uit verzoekster in haar verzoekschrift louter blote beweringen inzake de algemene situatie in Moldavië, zonder verwijzing naar algemene informatie, hetgeen geen afbreuk kan doen aan de beoordeling in het kader van haar eerste beschermingsverzoek dat uit algemene informatie blijkt dat problemen van discriminatie van Roma in de Moldavische context en socio-economische problemen slechts in uitzonderlijke situaties aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. Evenmin kan zij hiermee aantonen dat dit in haar situatie het geval is. Hetzelfde kan gesteld worden over de algemene informatie die zij bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegde. Tot slot, waar zij in het verzoekschrift in dit verband wijst op haar gevorderde leeftijd, merkt de Raad op dat haar vorig beschermingsverzoek werd ingediend en behandeld in 2024 en begin 2025, hetgeen slechts één tot twee jaar geleden is. Aldus kan aangenomen worden dat er toen reeds rekening werd gehouden met haar leeftijd. Verzoekster, die op heden vierenzestig jaar oud is, toont het tegendeel geenszins *in concreto* aan.

2.3.12. Voorts, waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij geen risico loopt om te worden blootgesteld aan willekeurig geweld, tenzij de oorlog in Oekraïne zich uitbreidt naar het buurland Moldavië, merkt de Raad op dat verzoekster geen elementen bijbrengt die hierop wijzen en deze vrees dan ook louter hypothetisch is.

2.3.13. Tevens merkt de Raad op dat het loutere feit dat Moldavië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen op zich, noch de algemene informatie die verzoekster in haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aanhaalt inzake de actuele mensenrechtensituatie in het land afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen. Daarnaast biedt verzoekster geen bijkomende verduidelijking hoe deze elementen op zichzelf zouden kunnen gezien worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in haar hoofde aanzienlijk groter maken.

2.3.14. Tot slot herneemt de Raad volledigheidshalve dat verzoekster geen stukken ter staving van haar huidig beschermingsverzoek neerlegde, noch in het kader van de administratieve procedure, noch in het kader van de onderhavige beroepsprocedure.

2.3.15. Gelet op het voorgaande is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een

individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.16. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoekster zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.3.17. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.18. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan geenszins worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.20. Waar verzoekster subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS